

Plankenkoorts

Het is alweer twee jaar geleden dat Senf Theaterpartners mij benaderde voor het maken van een theatershow over vissen. Infotainment – het op luchtige wijze brengen van onderwerpen met een serieuze inhoud – blijkt het namelijk goed te doen op de planken. Zelf zie ik direct een uitdaging en een geweldige kans om die bijzondere wereld van vis en vissers aan een nieuw publiek te tonen. Zonder verder veel na te denken over de consequenties, hap ik toe.

Met veel enthousiasme begin ik een serie verhalen te schrijven (waarbij vijftien jaar Visionair een geweldige bron van inspiratie blijkt) om vervolgens aan een regisseur gekoppeld te worden. De eerste ruwe schetsen op papier gezet, maar dan gooit Covid roet in het eten. Dankzij Pfizer, AstraZeneca, Moderna en Janssen krijg ik eind juli dit jaar groen licht om het verhaal weer op te pakken. De nieuwe regisseur blijkt gelukkig niets met vissen te hebben. Voor ik het beseft sta ik van oktober tot en met december op de speellijst van 25 theaters en pas dán realiseer ik me wat dit project inhoudt: een verhaal maken dat zowel voor de vis-incrowd als voor niet-vissers aantrekkelijk is. Daarbij komt een decor ontwerpen, geluid- en beeldfragmenten bij elkaar zoeken en vooral héél veel repeteren. Dankzij een ervaren regisseur, waar ik zeer goed mee blijf te kunnen werken, lukt het wonderwel om een heuse theatershow met de titel 'VIS!' in de steigers te zetten.

Duidelijk wordt ook dat dit hele project nogal wat tijd gaat kosten, tijd die ik ook nodig heb voor het samenstellen van VISionair. Redding komt er in de persoon van Arno van 't Hoog, die als bioloog én ervaren wetenschapsjournalist al flink wat jaren sterke artikelen schrijft voor Visionair. Daarnaast heeft hij een schat aan redactionele ervaring, onder meer als hoofdredacteur van Bionieuws. Het nummer van Visionair dat u zojuist



Voor ik het beseft sta ik vanaf oktober op de speellijst van 25 theaters.

heeft opengeslagen is onder Arno's bezielende leiding én in samenwerking met het vertrouwde redactieteam, in elkaar gezet.

Eerlijk gezegd kostte het wel wat moeite om de redactie voor één keer los te laten. Visionair is blijkbaar toch mijn kindje geworden dat ik iedere keer, goed beslagen op mijn eigen manier de wereld in wil sturen. Het is eigenlijk wel te vergelijken met plankenkoorts: de angst die, vlak voordat je het podium opstapt, de zenuwen door je keel laat gieren. Inmiddels heb ik er voldoende ervaring mee. Het moment waarop je achter de coulissen staat te wachten totdat je het toneel op moet is ongelofelijk stressvol: je hoort al wél het geroezemoes van het publiek, maar ziet nog niemand en weet ook nog niet hoe men zal reageren. De vijf minuten die

je daar in het donker staat, lijken letterlijk uren te duren.

Gelukkig heb ik snel geleerd om die negatieve energie om te zetten in enthousiasme. Hetzelfde geldt voor deze uitgave van Visionair, waarvan ik bij het doorbladeren direct een goed gevoel krijg over zowel de opmaak als de inhoud. Met verhalen over het verwijderen van dammen in Denemarken, een gloednieuwe Visatlas voor Nederland en de verrassende invloed van meststoffen op de groei van vis in de Waddenzee – om zomaar één en ander te noemen – staat nummer 62 naar mijn bescheiden mening als een huis.

Mijn dank is groot Arno.

Marco Kraal
Hoofdredacteur